

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 61/02-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho na neverejnom zasadnutí 7. mája 2003 prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. V. K., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. Z., M., vo veci porušenia čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 SŽ 88/01 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo JUDr. V. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 88/01 zo 7. novembra 2001 **n e b o l o p o r u š e n é .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 61/02 z 20. júna 2002 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. V. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Z., M., smerujúca proti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a to pre porušenie čl. 46 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 88/01. Vo zvyšnej časti bola sťažnosť odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Prípisom právneho zástupcu sťažovateľa z 1. augusta 2002 a najvyššieho súdu z 28. júna 2002 bolo ústavnému súdu oznámené, že obaja účastníci súhlasia s tým, aby sa v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustilo od ústneho pojednávania, ak od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Návrhom na začatie konania bez označenia dátumu došlým ústavnému súdu 11. marca 2002, označeným ako „Podnet“ sa sťažovateľ voči najvyššiemu súdu domáha vyslovenia porušenia základných práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to v súvislosti s ustanovením § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Uvádza, že disciplinárnym rozkazom pplk. PaedDr. Š. R., riaditeľa Nápravno- výchovného ústavu v Sučanoch, z 21. júna 2000 č. 20 podľa § 53 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie – písomné pokarhanie pre nedôsledný postup pri nakladaní s písomnosťou zaslanou mu z Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „GR ZVJS SR“), ktorý spôsobil, že sa písomnosť dostala k neoprávnenej osobe. Proti disciplinárnemu rozkazu podal odvolanie a hoci bolo povinnosťou oboznámiť ho s rozhodujúcimi skutočnosťami súvisiacimi s prvostupňovým a odvolacím konaním, prebehlo odvolacie konanie bez jeho vedomia a odvolanie bolo rozhodnutím plk. JUDr. A. F., CSc., generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, zo 7. septembra 2000 č.: GR ZVJS-3-16/50-2000 zamietnuté a disciplinárny rozkaz potvrdený. Proti rozhodnutiu plk. JUDr. A. F., CSc., podal sťažovateľ 29. septembra 2000 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, a to Okresnému súdu v Martine. Po urgenciách bola táto žaloba z dôvodu vecnej príslušnosti postúpená najvyššiemu súdu, ktorý napokon uznesením zo 7. novembra 2001 sp. zn. 4 SŽ 88/01 konanie zastavil, keďže podľa § 248 ods. 2 písm. f) Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov, pokiaľ sa nimi neobmedzuje osobná sloboda alebo pokiaľ nemajú za následok zánik služobného vzťahu, ďalej odsúdených v nápravno výchovných ústavoch, ako aj obvinených vo výkone väzby. Sťažovateľ pritom poukazuje na to, že v protiklade s ustanovením § 248 ods. 2 písm. f) OSP z ustanovenia § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že „Policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným“. Je základným právom sťažovateľa dovoliť sa ochrany na nestrannom a nezávislom súde, a to tým viac, že disciplinárne odsúdenie nemohlo zostať bez vplyvu na jeho posudzovanie v zamestnaní a na verejnosti. Podľa názoru sťažovateľa ustanovenie § 248 ods. 2 písm. f) OSP je vlastne pozostatkom minulosti, keď bola pri moci jediná politická strana.

Hoci sa príslušník ozbrojených zložiek dobrovoľne musí vzdať niektorých práv a slobôd všeobecne deklarovanych, tieto obmedzenia sú v príslušných zákonoch vo vzťahu ku služobnému pomeru výslovne uvedené. Z garantovanej ochrany základných práv a slobôd nemožno paušálne vylúčiť tie, ktoré majú generálnu platnosť. To sa vzťahuje na ochranu osobnosti, ale aj na právo domáhať sa svojho nároku na nezávislom a nestrannom súde. Zákon č. 73/1998 Z. z. je špeciálnym zákonom vzťahujúcim sa na príslušníkov v určených druhoch služobných pomerov. Ustanovenie § 248 tohto zákona priznáva právo na súdne preskúmanie všeobecne vo vzťahu k akémukoľvek právoplatnému rozhodnutiu nadriadeného. Preto celkom nepochybne do rámca tohto ustanovenia patrí aj právoplatné rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia. Právo príslušníka ozbrojeného zboru požiadať o preskúmanie rozhodnutia súdom je jeho prirodzeným právom, lebo jedine nestranný a nezávislý súd môže zaručiť objektívne a spravodlivé preskúmanie. Samotné služobné orgány konajúce v prvom či druhom stupni, nie sú nestranné a nezávislé v podmienkach ozbrojeného zboru. Veď obvykle napríklad odvolací orgán kreuje orgán prvostupňový ako svoj podriadený orgán podliehajúci jeho disciplinárnej právomoci a zodpovedný mu za svoju činnosť. Teda medzi služobnými orgánmi nie je zabezpečená nezávislosť a nestrannosť, čo môže mať vplyv na objektívnosť vydaných rozhodnutí. Pri právnom názore, ktorý zaujal najvyšší súd, nemá § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. žiaden praktický význam. Nie je aplikovateľný, a to len preto, že iný zákon kompetenciu súdu

blokuje. Treba pritom dbať aj na časové horizonty vzniku jednotlivých právnych aktov. Sťažovateľ je toho názoru, že vzájomnú kolíziu týchto právnych noriem treba považovať za neštandardný právny vzťah.

Sťažovateľ poukazuje aj na obdobný prípad, keď tiež on podal v analogickej veci žalobu na Okresnom súde v Dolnom Kubíne. Tento súd postupoval tak, že konanie zastavil s poukazom na ustanovenie § 248 ods. 2 písm. d) OSP, teda preto, že súdy nepreskúmajú rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov.

Podaním z 22. apríla 2002 došlým ústavnému súdu 26. apríla 2002 sťažovateľ doplnil sťažnosť, a to na základe výzvy ústavného súdu z 25. marca 2002. Upresnil, že sa domáha vydania rozhodnutia, ktorým by sa vyslovilo, že mu nebolo umožnené domáhať sa práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s ustanovením § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. Požaduje taktiež priznanie finančného zadost'učinenia v sume 250 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Ústavný súd požiadal najvyšší súd prípisom z 13. mája 2002 o vyjadrenie k prijateľnosti podania sťažovateľa v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde.

Najvyšší súd sa vyjadril podaním z 27. mája 2002 došlým ústavnému súdu 30. mája 2002. Uvádza, že písomné pokarhanie, aj keď je disciplinárnym opatrením, je len prostriedkom výchovného pôsobenia – upozornením nemajúcim povahu trestu. Príslušníka, ktorému bolo uložené, nepostihuje na majetku či peňažných služobných nárokoch a ani neovplyvňuje jeho služobné postavenie. Keďže nejde o verejné pokarhanie či napomenutie, nemá ani účinky na autoritu, česť, svedomitosť policajta v očiach služobného kolektívu či verejnosti. Ide čisto o hodnotiace stanovisko služobného orgánu (nadriadeného) k stavu splnenia či nesplnenia konkrétnej služobnej povinnosti.

Ďalej je najvyšší súd toho názoru, že piatu časť Občianskeho súdneho poriadku upravujúcu správne súdnictvo s vymedzením okruhu rozhodnutí podliehajúcich, resp. nepodliehajúcich súdnemu preskúmvaniu treba považovať aj za kompetenčný predpis. Preto pokiaľ je v § 248 ods. 1 písm. f) OSP výslovne uvedené, že súdy nepreskúmajú rozhodnutia o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov,

pokiaľ sa nimi neobmedzuje osobná sloboda alebo pokiaľ nemajú za následok zánik služobného pomeru, potom to znamená, že nie je daná právomoc súdov ich preskúmať. Súdny teda nemá nielen povinnosť, ale ani právo ich preskúmať. Je to konkrétna výslovná úprava imperatívneho charakteru, ktorá podľa názoru odporcu nie je v rozpore s čl. 46 ods. 2 druhou vetou ústavy, a to zvlášť vtedy, ak sa o tom uvažuje v súvislosti s daným prípadom. Písomné pokarhanie totiž nezasahuje do základných ľudských práv garantovaných v čl. 14 – 25 ústavy, ale analogicky ani do práva garantovaného zamestnancom v čl. 35 ústavy. Otázka danosti súdnej právomoci je tou prvoradou otázkou, ktorú musí súd pri prejednávaní žaloby skúmať ex offo. Nedostatok právomoci je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania.

Podľa názoru najvyššieho súdu na nutnosti takéhoto postupu nič nemení skutočnosť, že podľa § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. môže policajt podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným. Toto ustanovenie je všeobecného charakteru, založilo právo policajtom podať návrh na preskúmanie rozhodnutia nadriadeného bez akejkoľvek diferenciácie a bez zreteľa na zákonom vymedzenú právomoc súdu a súčasne aj na ústavnú možnosť vylúčenia niektorých rozhodnutí zo súdneho preskúmania. Najvyšší súd nevidí v tejto úprave rozšírenie svojej právomoci, a to zvlášť za situácie, keď rozhodnutím nedošlo k zásahu do základných ľudských práv a slobôd. Ak by sa dospelo k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie takéto účinky má, súd by preskúmal rozhodnutie na základe čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd ako noriem vyššej právnej sily.

Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že podľa § 109 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. V takomto prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Najvyšší súd je toho názoru, že za použitých výrazových prostriedkov môže súd za všeobecne záväzný predpis primárne považovať len vykonávacie predpisy, vyhlášky a nariadenia a že týmto spôsobom nie je možné riešiť

kolízie, ktoré vyvstávajú z jednotlivých ustanovení predpisov rovnakej právnej sily – zákonov. V takýchto prípadoch má súd pri úvahe, ktorým zákonom sa bude riadiť, uprednostniť normatívu vyššej právnej sily, t. j. ústavu alebo medzinárodnú zmluvu, ktorou je Slovenská republika viazaná, resp. cez ich obsah urobiť výber. Práve to sa stalo v danom prípade.

Nakoniec najvyšší súd uviedol, že služobný pomer sťažovateľa skončil na jeho vlastnú žiadosť 30. septembra 2000 a tento deň je súčasne aj dňom, keď skončili účinky pokarhania, ktoré sa tiež považujú za zahladené uplynutím jedného roka od uloženia, t. j. 7. septembra 2001.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd najvyšší súd prípisom z 24. júna 2002, aby sa vyjadril k vecnej stránke prijatej sťažnosti.

Najvyšší súd prípisom z 28. júna 2002 došlým ústavnému súdu 3. júla 2002 oznámil, že trvá na vyjadrení, ktoré podal 27. mája 2002, s tým, aby toto vyjadrenie považoval ústavný súd aj za vecné stanovisko k sťažnosti.

Prípisom z 3. júla 2002 vyzval ústavný súd sťažovateľa, aby zaujal písomné stanovisko k vyjadreniam najvyššieho súdu z 27. mája 2002 a z 28. júna 2002.

Sťažovateľ prípisom z 1. augusta 2002 došlým ústavnému súdu 9. augusta 2002 podal svoje stanovisko k vyjadreniu najvyššieho súdu. Uviedol, že ho považuje za účelové a neodôvodnene bagatelizujúce skutočný stav vecí. Právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého písomné pokarhanie je iba upozornením nemajúcim povahu trestu a púhym prostriedkom výchovného pôsobenia nepostihujúceho príslušníka na majetku, peňažných, služobných nárokoch a služobnom postavení, je neprijateľný. Rovnako nie je možné súhlasiť ani s tým, že písomné pokarhanie nemá účinky na stav autority, cti, svedomitosti policajta v očiach služobného kolektívu či verejnosti, keďže ide čisto len o hodnotiace stanovisko nadriadeného k stavu plnenia či neplnenia konkrétnej služobnej povinnosti. Sťažovateľ poukazuje na § 53 zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého nevyplýva, že by jednotlivé disciplinárne opatrenia mali mať rozdielny charakter alebo povahu, ako to posúdil najvyšší súd. Stanovisko sťažovateľa potvrdzujú aj § 55 až 60 zákona č. 73/1998

Z. z. o ukladaní disciplinárnych opatrení, ktoré platia bez výnimky pre ukladanie všetkých disciplinárnych opatrení s výnimkou „výčitky“ podľa § 54 citovaného zákona. Pokiaľ najvyšší súd nepovažuje písomné pokarhanie za formu trestu a vyčleňuje ho spomedzi ostatných disciplinárnych opatrení, potom logicky ostatné disciplinárne opatrenia považuje za tresty. Podľa sťažovateľa však akékoľvek disciplinárne opatrenie znamená pre príslušníka ujmu. V prípade uloženia písomného pokarhania neprináleží po celú dobu napr. odmena hmotného charakteru, zvýšenie osobného príplatku a pod. Najvyšší súd na jednej strane hodnotí ustanovenie § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. ako ustanovenie všeobecného – formálneho charakteru a súčasne na druhej strane neodôvodnene preferuje ustanovenie § 248 ods. 1 písm. f) OSP ako špecifickú úpravu imperatívneho charakteru. Kolízia týchto ustanovení však musí byť predmetom záujmu najvyššieho súdu pri objektívnom rozhodovaní vo veci. Ani najvyšší súd nemôže sám jednoznačne určiť, ktorý z dvoch rovnocenných zákonov má „vyššiu právnu silu“. V danom prípade mal najvyšší súd postupovať tak, že sa mal obrátiť na ústavný súd s požiadavkou o zaujatie stanoviska, a nie konanie zastaviť. Podľa názoru sťažovateľa zakotvenie ustanovenia § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. bolo zavŕšením dlhodobého úsilia odborových orgánov v štátnych službách umožniť obranu príslušníkov proti mnohokrát neodôvodneným zásahom nadriadených v rámci nedeliteľnej veliteľskej právomoci možnosťou súdneho preskúmania ich rozhodnutí.

II.

Z disciplinárneho rozkazu riaditeľa Nápravno-výchovného ústavu pre mladistvých Martin č. 20 z 21. júna 2000, ktorý podpísal riaditeľ pplk. PaedDr. Š. R., vyplýva, že sťažovateľovi sa ukladá podľa § 53 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. ako disciplinárne opatrenie písomné pokarhanie za to, že ako vedúci administratívneho oddelenia svojím nedôsledným prístupom pri nakladaní s písomnosťou zaslanou z GR ZVJS SR spôsobil, že sa písomnosť dostala k neoprávnenej osobe, ktorá ju zaslala na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Sťažovateľ tým porušil základné povinnosti príslušníka uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. a dopustil sa tým podľa § 52 ods. 1 citovaného zákona disciplinárneho previnenia.

Z rozhodnutia GR ZVJS SR č.: GR ZVJS-3-16/50-2000 zo 7. septembra 2000, ktoré podpísal generálny riaditeľ plk. JUDr. A. F., CSc. (ďalej len „rozhodnutie zo 7. septembra 2000“), je zistiteľné, že tento druhostupňový orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie sťažovateľa zamietol. Druhostupňový orgán došiel k záveru, že sťažovateľ manipuloval s písomnosťou ako posledný a zapríčinil jej stratu. Preto disciplinárny rozkaz je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a zistenými skutočnosťami.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 88/01 zo 7. novembra 2001 vyplýva, že najvyšší súd konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č.: GR ZVJS-3-16/50-2000 zo 7. septembra 2000 zastavil. Podľa odôvodnenia tohto uznesenia v zmysle § 248 ods. 2 písm. f) OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov, pokiaľ sa nimi neobmedzuje osobná sloboda alebo pokiaľ nemajú za následok zánik služobného vzťahu, ďalej odsúdených v nápravno-výchovných ústavoch, ako aj obvinených vo výkone väzby. Podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 79/1992 Zb. o Zbore väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov Zbor väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky je ozbrojeným zborom. Pritom v osobe sťažovateľa išlo o príslušníka tohto ozbrojeného zboru a sťažovateľ sa domáhal zrušenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu, ktorý mu bol uložený ako príslušníkovi ozbrojeného zboru. Z charakteru písomného pokarhania je zrejmé, že toto nemohlo svojimi účinkami mať za následok zrušenie služobného pomeru ani obmedzenie osobnej slobody. Navyše, podľa § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa na sťažovateľa už hľadá ako by mu disciplinárne opatrenie nebolo ani uložené. Časovo limitovaná účinnosť disciplinárnych opatrení menej prísneho charakteru bola zrejme dôvodom, prečo zákonodarca vylúčil právomoc súdu na preskúmanie týchto rozhodnutí. Za tejto situácie kompetencia súdu na jeho preskúmanie je zablokovaná.

Z tohto uznesenia najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľ 29. septembra 2000 napadol rozhodnutie zo 7. septembra 2000 najprv na Okresnom súde v Martine, ktorý uznesením č. k. S 2/2000-4 zo 7. júna 2001 vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť na prejednanie a rozhodnutie veci, a že najvyššiemu súdu bola vec postúpená 24. júla 2001.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy sa možno domáhať podľa čl. 51 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci súdu o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecným súdom je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02).

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že kým podľa § 248 ods. 2 písm. f) OSP rozhodnutia správnych orgánov o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov, pokiaľ sa nimi neobmedzuje osobná sloboda alebo pokiaľ nemajú za následok zánik služobného vzťahu, sú z preskúmania všeobecným súdom vylúčené, zatiaľ podľa § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným. Pritom § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. je zaradený v dvanástej časti zákona upravujúcej konanie vo veciach služobného pomeru. Podľa § 242 ods. 1 citovaného zákona proti rozhodnutiu môže policajt podať odvolanie do 15 dní, a ak ide o odvolanie proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho opatrenia, do 8 dní od oznámenia rozhodnutia. Z toho možno vyvodiť, že konaním vo veciach služobného pomeru sa rozumie aj disciplinárne konanie, a preto právo policajta podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným podľa § 248 sa vzťahuje aj na disciplinárne opatrenia.

Treba dodať, že ustanovením čl. I bodu 31 a čl. III zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov je znenie § 248 OSP zásadným spôsobom zmenené, keďže okruh prípadov vyňatých z preskúmavacej právomoci všeobecných súdov sa značne zužuje. Toto nové ustanovenie § 248 OSP nadobudne účinnosť 1. januára 2004, pričom rozhodnutia správnych orgánov o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov budú preskúmateľné všeobecným súdom s výnimkou prípadov, keď osobitné zákony preskúmanie vylučujú.

Z doposiaľ uvedeného vyplýva, že ustanovenie § 248 ods. 2 písm. f) OSP a ustanovenie § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. si protirečia v prípadoch, keď ide o preskúmanie rozhodnutí o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených zborov uvedených v zákone č. 73/1998 Z. z., pokiaľ sa nimi neobmedzuje osobná sloboda alebo pokiaľ nemajú za následok zánik služobného vzťahu. Pritom ide v oboch prípadoch o všeobecne záväzné právne predpisy rovnakej právnej sily - zákony.

Z prvej vety čl. 46 ods. 2 ústavy vyplýva jednoznačná ústavná zásada, podľa ktorej rozhodnutia orgánov verejnej správy sú preskúmateľné všeobecným súdom. Výnimky z tejto všeobecnej zásady musia byť ustanovené zákonom. Za situácie, keď prípustnosť súdneho preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy všeobecným súdom je zásadou a vylúčenie takéhoto preskúmania je výnimkou, všeobecný súd pri posudzovaní otázky svojej preskúmvacej právomoci musí postupovať obzvlášť starostlivo.

Ako sa dá z už vyššie uvedeného vyvodiť, ustanovenie § 248 ods. 2 písm. f) OSP zdá sa byť tou zákonom ustanovenou výnimkou, ktorá vylučuje preskúmvaciu právomoc všeobecného súdu. Naproti tomu ustanovenie § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. zdá sa byť tým ustanovením, ktoré, práve opačne, potvrdzuje ústavnú zásadu preskúmateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je v právomoci ústavného súdu rozhodovať o súlade všeobecne záväzných právnych predpisov nerovnakej právnej sily, a to v rámci konania o súlade právnych predpisov, pričom návrh na začatie takéhoto konania môžu podať iba subjekty uvedené v čl. 130 ods. 1 ústavy. To znamená, že spôsob riešenia nesúladu právnych predpisov nerovnakej právnej sily je zakotvený v pozitívnom práve a je aj osobitne inštitucionálne zabezpečený na úrovni ústavného súdu.

Naproti tomu riešenie nesúladu právnych predpisov rovnakej právnej sily, v konkrétnom prípade zákonov nie je v pozitívnom práve upravené. Túto otázku musia riešiť orgány aplikácie práva. V konkrétnom prípade ju musel riešiť najvyšší súd. Ústavný súd nemohol preto prijať názor sťažovateľa, že najvyšší súd bol za tým účelom povinný najprv sa obrátiť na ústavný súd so žiadosťou o zaujatie stanoviska.

Sťažovateľ ďalej tvrdil, že najvyšší súd pri kolízii dvoch zákonných ustanovení, t. j. § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 248 ods. 1 písm. f) OSP, neodôvodnene preferoval ustanovenie § 248 ods. 1 písm. f) OSP ako špecifickú úpravu imperatívneho charakteru, hoci zákon č. 73/1998 Z. z. je špeciálnym zákonom vzťahujúcim sa na príslušníkov v určených druhoch služobných pomerov. Ústavný súd však vzhľadom na to, že v konaní

začatom na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy neposudzuje otázky výkladu a uplatnenia právneho predpisu *in abstracto*, ale vždy len s ohľadom na konkrétne okolnosti veci, a že výklad a uplatnenie zákonov citovaných v rozhodnutí najvyššieho súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za zjavne neodôvodnené či svojvoľné, nebol nútený sa v danej veci k tejto otázke vyjadriť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02).

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, ktorým zastavil konanie, na ustanovení § 248 ods. 1 písm. f) OSP. Na druhej strane je z jeho rozhodnutia nepochybné, že najvyšší súd vzal pritom do úvahy aj zákon č. 73/1998 Z. z., ktorý bol podľa názoru sťažovateľa rozhodujúcim právnym predpisom pre založenie právomoci všeobecného súdu vo veci jeho disciplinárneho opatrenia. Je síce pravda, že najvyšší súd sa na tento zákon neodvolal v súvislosti s posúdením svojej právomoci, to však podľa názoru ústavného súdu v danej veci nemôže byť rozhodujúce, pretože kontext, v ktorom sa najvyšší súd na neho odvolal, bol z hľadiska ústavnosti jeho rozhodnutia rovnako významný.

Najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí výslovne odvolal na ustanovenie § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého „po uplynutí jedného roka od právoplatne uloženého disciplinárneho opatrenia sa disciplinárne opatrenie zahladzuje a policajt sa posudzuje, akoby mu disciplinárne opatrenie nebolo uložené. Ak disciplinárne opatrenie zákazu činnosti bolo uložené na dobu dlhšiu ako jeden rok, zahladzuje sa jeho vykonaním“.

Je skutočnosťou, že v čase, keď najvyšší súd rozhodoval, t. j. 7. novembra 2001, lehota jedného roka už uplynula (7. septembra 2001) a že v dôsledku toho sa disciplinárne opatrenie (písomné pokarhanie), ktoré bolo sťažovateľovi uložené, *ex lege* zahladilo a že sťažovateľ sa v dôsledku toho posudzoval, akoby mu ani disciplinárne opatrenie nebolo uložené. Ústavný súd uznáva, že takéto zahladenie disciplinárneho opatrenia nemusí byť vždy rovnocenné so zrušením rozhodnutia o jeho uložení pre nezákonnosť, avšak v danej veci ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť takýto právny záver

najvyššieho súdu, resp. by mohla vyvolať porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozhodnutím najvyššieho súdu založeným na takomto právnom závere.

Ústavný súd súhlasí s najvyšším súdom, že písomné pokarhanie ako najnižšie disciplinárne opatrenie [§ 53 písm. a) cit. zákona] je prostriedkom výchovného pôsobenia – upozornením, ktoré nemá povahu trestu (z rovnakého dôvodu napr. nie je na takéto disciplinárne opatrenia ani aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru – pozri napr. správu Komisie pre ľudské práva vo veci *Eggs v. Švajčiarsko* zo 4. marca 1978, DR. 15, s. 35).

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli v danej veci odôvodniť použitie druhej vety čl. 46 ods. 2 ústavy obsahujúcej zákaz vylúčiť z právomoci súdu preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Tvrdenie sťažovateľa o zasiahnutí disciplinárneho opatrenia do jeho práva na ochranu osobnosti, ktoré je chránené v čl. 19 ods. 1 ústavy, nebolo presvedčivé odhliadnuc od toho, že ak k tomu naozaj došlo, výsledok konania pred najvyšším súdom sám osebe sťažovateľovi nezabránil domáhať sa tejto ochrany v občianskom súdnom konaní žalobou o ochranu osobnosti podľa § 11 a n. Občianskeho zákonníka, pretože podľa § 61 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. „disciplinárne opatrenie, ktoré bolo zahladené, sa nesmie uvádzať v služobnom hodnotení ani v posudku o služobnej činnosti (...)“.

Podľa názoru ústavného súdu najvyššiemu súdu nemožno ani vyčítať, že rozhodol v čase, keď disciplinárne opatrenie už bolo zo zákona zahladené, pretože mesiac a 14 dní, ktoré uplynuli od nápadu veci na najvyšší súd (24. júla 2001) do zahľadania disciplinárneho opatrenia (7. septembra 2001), nemožno považovať za nečinnosť (povahy zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy), v dôsledku ktorej došlo k jeho zahladeniu namiesto toho, aby disciplinárne opatrenie bolo na základe žaloby sťažovateľa preskúmané a o ňom rozhodnuté. Bol to sám sťažovateľ, ktorý sa so svojou žalobou proti nemu obrátil najprv na nesprávny súd, a tým prispel k jeho oneskorenému preskúmaniu.

Nakoniec ústavný súd uvádza, že v danej veci po zahľadení disciplinárneho opatrenia najvyšší súd aj v prípade uznania svojej právomoci už nemal žiadnu alternatívu pre svoje rozhodnutie o takomto disciplinárnom opatrení, a preto vzhľadom na povahu disciplinárneho opatrenia meritórne súdne preskúmanie takéhoto disciplinárneho opatrenia už nemohlo splniť účel práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy.

Z týchto dôvodov podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu o zastavení konania bolo založené na zákone, ktorého výklad a aplikácia vo veci sťažovateľa neboli svojvoľné, zastavenie konania bolo primerané k sledovanému cieľu a vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu ho nemožno považovať ani za také, ktorým by sa zasiahlo do podstaty práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ani inak z ústavného hľadiska za neudržateľné. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto nálezu pripája odlišné stanovisko sudcu Štefana Ogurčáka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2003

**Odlišné stanovisko sudcu Štefana Ogurčáka k nálezu senátu Ústavného súdu
Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 61/02 zo 7. mája 2003**

Podľa môjho názoru sťažnosť bola dôvodná.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo v samotnom rozhodnutí došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Treba konštatovať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sa v napadnutom uznesení vôbec nezaoberal konfliktom právnych predpisov rovnakej právnej sily [§ 248 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“)], a preto tento konflikt ani nijako neriešil. Nedostatok svojej právomoci vyvodil výlučne z ustanovenia § 248 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a ustanovením § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. sa nezaoberal. Pritom zaujal stanovisko, ktorým sa celkom odchyľil od znenia tohto ustanovenia, keďže podľa neho súdne preskúmanie disciplinárneho opatrenia uloženého sťažovateľovi bolo nepochybne možné. Týmto postupom zásadne poprel účel a význam

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). V konečnom dôsledku to znamená, že právny názor najvyššieho súdu o nedostatku právomoci rozhodnúť o žalobe sťažovateľa treba považovať za arbitrárny (svojvoľný). Na tejto skutočnosti nič nemení skutočnosť, že najvyšší súd sa v konaní pred ústavným súdom vo svojom vyjadrení z 27. mája 2002 pokúša právny názor vyslovený uznesením dodatočne zdôvodniť aj z pohľadu ustanovenia § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. Arbitrárny postup najvyššieho súdu znamená vo svojich dôsledkoch porušenie čl. 46 ods. 2 prvej vety ústavy.

Väčšinové stanovisko vyjadrené v náleze (ďalej len „väčšinové stanovisko“) uznáva, že najvyšší súd vzal síce pri rozhodovaní do úvahy aj zákon č. 73/1998 Z. z., avšak nie v súvislosti s posúdením svojej právomoci konať o žalobe sťažovateľa. Táto skutočnosť však nemôže byť rozhodujúca, lebo kontext, v ktorom sa najvyšší súd na tento zákon odvolal, bol z hľadiska ústavnosti jeho rozhodnutia rovnako významný.

Väčšinové stanovisko poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že disciplinárne opatrenie uložené sťažovateľovi bolo už zahladené v čase rozhodovania najvyššieho súdu, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla vyvolať porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Podľa môjho názoru tá skutočnosť, že po uplynutí jedného roka od právoplatne uloženého disciplinárneho opatrenia sa disciplinárne opatrenie zahladzuje a policajt sa posudzuje, ako by mu disciplinárne opatrenie nebolo uložené, neznamená, že by sa po uplynutí tejto lehoty posudzoval policajt tak, ako keby sa nebol dopustil skutku majúceho charakter disciplinárneho previnenia špecifikovaného v právoplatnom disciplinárnom opatrení. Rovnako uplynutím lehoty nedochádza ani k formálnemu zrušeniu, resp. k anulovaniu právoplatného disciplinárneho opatrenia. Stále zostáva úradne deklarovanou skutočnosťou, že policajt konal v rozpore so zákonom. Pritom sťažovateľ túto základnú skutočnosť popiera a domáha sa v tejto súvislosti súdnej ochrany. Vzhľadom na väčšinové stanovisko mu takáto ochrana už nepatrí.

Nemožno stratit' zo zreteľa, že k zahladeniu disciplinárneho opatrenia môže dôjsť v priebehu prieskumného konania pred všeobecným súdom predtým, než dôjde k vydaniu rozhodnutia. To sa stalo aj v danom prípade. Pokiaľ by malo platiť, že páchatel' zahladeného disciplinárneho opatrenia výchovného charakteru nepožíva právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, potom by bolo možné, a to tak postupom súdu, ako aj postupom žalovaného účastníka konania úmyselne privodiť taký stav, aby do uplynutia lehoty na zahladenie disciplinárneho opatrenia nedošlo k vydaniu rozhodnutia. Väčšinové stanovisko túto skutočnosť reflektuje, keďže sa v ňom uvádza, že v danom prípade nedošlo k zahladeniu pred vydaním rozhodnutia v dôsledku zbytočných priet'ahov zo strany súdu, pretože zahladenie pred vydaním rozhodnutia spôsobil sám s'ťažovateľ, ktorý sa obrátil na nesprávny súd, a tým prispel k oneskorenému preskúmaniu žaloby.

Som toho presvedčenia, že tento právny názor je nesprávny. Treba totiž vychádzať z toho, že zákon považuje za včas podanú aj takú žalobu, ktorá je podaná na miestne alebo vecne nepríslušnom súde. Otázka práva na súdnu ochranu nemôže byť preto z ústavnoprávneho hľadiska závislá na opačnej téze, teda na tom, či žaloba bola alebo nebola podaná na príslušnom súde, a od prípadných priet'ahov plynúcich z podania žaloby na nepríslušnom súde. Všeobecnejšie formulované treba povedať, že priet'ahy v súdnom konaní, nech sú zapríčinené kýmkoľvek a čímkoľvek, nemôžu mať za následok zánik práva na súdnu ochranu okrem prípadov ustanovených zákonom. Opačný výklad je zrejším porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v súvislosti s čl. 51 ods. 1 ústavy.

Ďalej podľa väčšinového stanoviska písomné pokarhanie treba považovať za prostriedok výchovného pôsobenia nemajúci povahu trestu. Z tohto dôvodu sa na takéto disciplinárne opatrenia ani nevzťahuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tvrdenie s'ťažovateľa o tom, že písomným pokarhaním sa zasiahlo do jeho práva na ochranu osobnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, nebolo presvedčivé.

Považujem za jednoznačné, že písomným pokarhaním mohlo dôjsť k zásahu do práva s'ťažovateľa na zachovanie dobrej povesti v zmysle čl. 19 ods. 1 ústavy v prípade, ak sa

v skutočnosti nedopustil skutku uvedeného v disciplinárnom opatrení, resp. ak tento skutok nebol porušením zákona. Len ťažko by si totiž bolo možné predstaviť, aby prinajmenšom v okruhu najbližších spolupracovníkov sťažovateľa nedošlo k zásahu do jeho dobrej povesti v dôsledku právoplatne uloženého disciplinárneho opatrenia.

Treba súhlasiť s tým, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa na disciplinárne opatrenia typu písomného pokarhania nevzťahuje. Táto skutočnosť však nemá v danom prípade väčší právny význam. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je totiž vymedzené tým, či sú predmetom konania občianske práva a záväzky, alebo akýkoľvek trestný čin, teda bez zreteľa na to, či sú v danom prípade zasiahnuté niektoré základné práva alebo slobody. Naproti tomu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy je inak koncipované, pretože zásadne pripúšťa právo na súdnu ochranu okrem stanovených výnimiek, pričom ochrana nemôže byť vylúčená v prípadoch, keď ide o zásah do základného práva alebo slobody.

Podľa väčšinového stanoviska aj keby uloženým písomným pokarhaním bolo zasiahnuté do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, výsledok konania pred najvyšším súdom by sám osebe nebránil sťažovateľovi domáhať sa ochrany v občianskom súdnom konaní žalobou o ochranu osobnosti, pretože podľa § 61 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárne opatrenie, ktoré bolo zahladené, sa nesmie uvádzať v služobnom hodnotení ani v posudku o služobnej činnosti.

S týmto stanoviskom môžem súhlasiť potiaľ, že žaloba o ochranu osobnosti by bola možná za situácie, keď by v rozpore s uvedeným ustanovením došlo k tomu, že by sa v služobnom hodnotení alebo v posudku o služobnej činnosti uvádzalo zahladené disciplinárne opatrenie.

Naproti tomu však ani žalobou o ochranu osobnosti by sťažovateľ nemohol podľa všetkého dosiahnuť súdny výrok o tom, že sa skutku uvedeného v disciplinárnom opatrení nedopustil, resp. že jeho konanie bolo oprávnené. Vyplýva to z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého otázky, o ktorých prislúcha rozhodnúť

inému orgánu, môže súd posúdiť sám iba vtedy, ak ešte nebolo príslušným orgánom vydané o tom rozhodnutie. V prípade, že už takéto rozhodnutie vydané bolo, je súd povinný z neho vychádzať. To znamená, že v rámci žaloby o ochranu osobnosti, v ktorej by sa sťažovateľ pokúšal spochybníť skutkové ustálenia disciplinárneho opatrenia, bol by všeobecný súd podľa všetkého nútený vychádzať z disciplinárneho opatrenia, keďže toto zahladením nezaniklo, ako som to už vyššie uviedol.

Napokon, väčšinové stanovisko poukazuje na to, že v danej veci po zahlodení disciplinárneho opatrenia by najvyšší súd aj v prípade uznania svojej právomoci už nemal žiadnu alternatívu pre svoje rozhodnutie o takomto disciplinárnom opatrení. Vzhľadom na povahu disciplinárneho opatrenia meritórne súdne preskúmanie by už nemohlo splniť účel práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

S týmto väčšinovým stanoviskom sa nestotožňujem. Keďže právoplatné disciplinárne opatrenie zahladením nezaniklo, nemôže ani obstať, že by najvyšší súd nemal žiadnu alternatívu pre svoje rozhodnutie. Najvyšší súd by mohol disciplinárne opatrenie meritórne preskúmať a žalobu zamietnuť, resp. disciplinárne opatrenie zrušiť. Rovnako sa nemožno stotožniť s tým, že vzhľadom na povahu disciplinárneho opatrenia by meritórne preskúmanie nemohlo splniť účel práva na súdnu ochranu. V skutočnosti totiž len meritórnym preskúmaním disciplinárneho opatrenia možno dôjsť ku konečnému záveru o tom, či sa sťažovateľ dopustil protizákonného konania uvedeného v disciplinárnom opatrení. Práve v odpovedi na túto otázku je daný zmysel práva na súdnu ochranu z pohľadu sťažovateľa, ktorému toto základné právo patrí.

Záverom je potrebné konštatovať, že hoci prvoradou povinnosťou najvyššieho súdu bolo jednoznačne ustáliť otázku svojej právomoci, nestalo sa tak, keďže sa sťažovateľ z uznesenia najvyššieho súdu nedozvedel, prečo podľa názoru najvyššieho súdu došlo k uprednostneniu ustanovenia § 248 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku pred ustanovením § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. Táto otázka zostane vzhľadom na väčšinové stanovisko nevyriešená a z pohľadu sťažovateľa nezodpovedaná. Navyše treba dodať, že väčšinové stanovisko umožňuje predĺžovaním súdneho konania dosiahnuť, aby po uplynutí

zákonnej lehoty na zahľadenie disciplinárneho opatrenia výchovného charakteru už nebolo možné právo na súdnu ochranu realizovať. Táto skutočnosť nadobúda na význame v súvislosti s novelizáciou ustanovenia § 248 Občianskeho súdneho poriadku od 1. januára 2004, podľa ktorej prevažná väčšina disciplinárnych opatrení výchovného charakteru týkajúca sa príslušníkov ozbrojených síl a ozbrojených zborov bude preskúmateľná všeobecným súdom.

V Košiciach 7. mája 2003